

Γέρων Δαμιανός Γρηγοριάτης (†1911-1993). **Μέρος Β΄**

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

[Iconostasis_in_Moscow](#)

Μοναχού Δαμασκηνού Γρηγοριάτου

Ερχόταν το Φθινόπωρο, έπρεπε μετά την πανήγυρι της Αγίας Αναστασίας να τρέξουμε όλοι για την συγκομιδή των ελαιών. Οι γεροντότεροι με τα καλάθια και εμείς οι νεώτεροι με τα λιόπανα, τα ραβδιά και τα τσουβάλια, μετά την ανάγνωσι του Εξαψάλμου, εβγαίναμε στα γύρω υψώματα της Μονής. Και εδουλεύαμε μέχρι την δύσι του ηλίου με αγλαούς τους καρπούς των κόπων μας. Ευλογούσε τους κόπους μας η Κυρία Θεοτόκος και ο Άγιος Προστάτης της Μονής μας Νικόλαος, ο της Λυκίας Ποιμήν και Επίσκοπος.

Πλησίαζε ο καιρός ωριμάνσεως των εσπεριδοειδών φρούτων της Μονής; Έπρεπε να συγκροτηθή το συνεργείο των βοηθών του Γέρο-Δαμιανού για την συγκομιδή. Γονάτιζαν τα κλαδιά των δένδρων από το βάρος των νιφάδων του χιονιού; Έπρεπε και πάλι να ντυθούμε με χονδρά ρούχα και με μπότες να ακολουθήσουμε οπίσω του Γέροντος Δαμιανού για να τινάξουμε τα χιόνια από τις λεμονιές για να μη σπάσουν όλες.

Το πριόνι του δάσους μας έσχιζε συνεχώς ξυλεία για το εμπόριο. Ποιός θα την φορτώση στα ζώα και θα την μεταφέρει στην παραλία; Και πάλι οι νέοι Πατέρες. Γι αυτό και ο Γέρο Δαμιανός δεν γνώρισε ξεκούρασι στην ζωή του, παρά μόνο όταν μπήκε μια για πάντα στον τάφο. Θυμάμαι μαζί περπατούσαμε από την Μονή στο Βουνό με τα πόδια. Ήταν η τελευταία πορεία του με ποδαρόδρομο. Και ήτο ηλικίας 73 ετών!

Είχε σε ιδιαίτερη ευλάβεια τον άγιο Νικόλαο. Μερικές φορές που συζητούσαμε του έλεγα:

-Γέρο Δαμιανέ, δεν θα πάνε οι κόποι σου χαμένοι. Ο άγιος Νικόλαος βλέπει και θα σε βοηθήσει για την σωτηρία σου.

-Ναι, ναι. Σ αυτόν μόνο ελπίζουμε. Σ αυτόν μόνο.

Και δεν μπορούσε να συνεχίσει γιατί τον έπνιγαν τα δάκρυα της αγάπης του για τον Προστάτη Άγιό μας.

Συνιστούσε σ' όλους μας, ιδιαίτερα στους νέους Πατέρες, να κάνουμε υπομονή στο Μοναστήρι και ο άγιος Νικόλαος, έλεγε, θα οικονομήσει την σωτηρία μας.

Όλη η ζωή του Γέροντος Δαμιανού ήτο ένα κυνηγητό των εξωτερικών εργασιών της Μονής. Αυτό δεν σημαίνει ότι ήτο απών από την εκκλησία. Οσάκις δεν είχε δουλειές, ερχόταν στην εκκλησία. Καθόταν στα πίσω στασίδια της Λιτής και τραβούσε το κομποσχοίνι του. Ενίοτε τα πρώτα χρόνια έψαλλε και το Θεοτοκάριο.

Δεν αγάπησε ούτε τα αξιώματα, ούτε τα χρήματα, ούτε τα πολλά πράγματα στο κελλί του. Πέρασαν πολλά χρήματα από τα χέρια του, αλλά δεν τα σπατάλησε για προσωπικά του αντικείμενα, εκτός από τα απολύτως αναγκαία. Ήτο ο πτωχότερος Καλόγηρος της Μονής μας. Είχα μπη στο κελλί του και ήτο σχεδόν άδειο. Ένα ξυλοκρέββατο, μία μικρή ντουλάπα, ένα τραπεζάκι και μερικά βιβλία, ήταν όλη η επίγεια περιουσία του.

Κάθε ημέρα προσευχόταν και για την ενότητα και αγάπη των Πατέρων της Μονής μας. Μας έλεγε ο Γέροντάς μας ότι τραβούσε ένα κομποσχοίνι για την ειρηνική συμβίωσι της Αδελφότητός μας.

Την εποχή που διακονούσε στο Δοχειό της Μονής είναι γνωστή η γενναιοδωρία του προς τους γνωστούς επισκέπτες της Μονής μας. Τους ετοίμαζε να πάρουν μαζί τους κάποια ευλογία είτε λίγο κρασί, είτε τυρί είτε λίγη ρακή.

Έδινε μεγάλη σημασία στην επιτέλεσι κάθε έργου με ευλογία. Ακόμη και όταν ήθελε να ζητήσει κάτι από κάποιον διακονητή, δεν το έπαιρνε μόνος του, αλλά ζητούσε ευλογία από τον ίδιον και όχι από τον βοηθόν του.

Ιερά Μονή Οσίου Γρηγορίου

Άγιον Όρος Άθω

2005

Επιμέλεια κειμένου Αναβάσεις

Το κείμενο προέρχεται από τα αρχεία του πατρός Δαμασκηνού Γρηγοριάτου, τον οποίον και ευχαριστούμε θερμά για την παραχώρηση των αρχείων, όπως επίσης ευχαριστούμε και τον γέροντα της Μονής Οσίου Γρηγορίου πατέρα Γεώργιο Καψάνη για την ευλογία και την άδεια δημοσίευσης.

Πηγή: anavaseis.blogspot.gr